

VERLIEFD
OP DE
Directeur

Lizzie van den Ham

Verliefd op de directeur

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Omslagbeeld: depositphotos.com

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave juli 2024

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Blijf maar binnen, het is goed zo
Ik wou je zien als laatste keer
Wat we samen vroeger droomden
Weet de helft van ons niet meer

Ik ga weg
Ik ga lopen, ik ga lopen tot de zon komt
Ik ga weg,
tot de zon me achterhaalt
Lopen tot de zon komt
Tot 'ie straalt

Acda en de Munnik

HOOFDSTUK 1

Nu

Sasha Frankema liep met een zenuwachtig gevoel in haar maag naar de ingang van het Thorbecke College; de school die ze nooit helemaal had losgelaten. Ze haalde een hand door haar rode haar en liet een nerveuze zucht ontsnappen. Heel even voelde het net alsof ze hier weer als stagiair binnen kwam, net als vijftien jaar geleden. Toen was ze een derdejaars studente Frans geweest en dolblij met de kans hier vijf maanden te mogen werken.

Maar die eenentwintigjarige jonge vrouw was ze allang niet meer. Ze had inmiddels jaren voor de klas gestaan, een hoop ervaring opgedaan én ze was tot de conclusie gekomen dat management haar ook heel goed lag. Vandaar dat ze hier nu dus had gesolliciteerd als interim-directrice. Ze zou ook een aantal uren Frans geven, maar de focus lag vooral op management. Eindelijk kon ze haar tanden eens laten zinken in een school op de rails houden met alle toeters en bellen eraan en niet alleen maar aan de zijlijn meekijken.

En de man die ze tijdelijk zou gaan vervangen, was Nico de Bot. Die zat met een burn-out thuis.

Een blokje kleurde haar wangen toen ze aan Nico dacht. Ze was er héél lang in geslaagd om niet meer aan hem te denken, maar toen ze deze advertentie zag langskomen om precies op deze ene school te komen werken, kon ze er geen weerstand aan bieden. Een baan op de school waar ze ooit als stagiair-docente was begonnen en waar ze goede herinneringen aan had? Absoluut. Het feit dat ze niet zij aan zij met Nico zou hoeven werken, had haar over de streep getrokken. Ze wist namelijk niet of ze dat wel zou kunnen bolwerken.

Er was vijftien jaar geleden te veel gebeurd om te doen alsof ze “gewoon” collega’s waren geweest. Of nou ja, nog niet écht collega’s – zij had geen reguliere aanstelling op het Thorbecke College gehad en die had ze na haar stage ook niet geambieerd. Het was daarna tijd geweest om een andere school te zoeken en bepaalde dingen achter zich te laten.

Toen ze de school binnenstapte, werd ze meteen begroet door de conciërge. Die had ze al eerder in augustus de hand geschud. Een paar weken geleden had meneer van Zanden haar namelijk rondgeleid, samen met Jos Wesseloo, de conrector van de onderbouw. Vandaag zou ze Richard van Houten van de bovenbouw ook gaan ontmoeten. Het was maandagochtend en een nieuw schooljaar zou van start gaan. Ze zouden beginnen met een algemene vergadering, die zij samen met Jos en Richard zou voorzitten, en ’s middags kwamen de leerlingen om hun boeken op te halen. Zij deed samen met Jos Wesseloo straks de ontvangst van een brugklas, want die zou zij Frans gaan geven en hij zou mentor van de kinderen worden.

‘Goemorgen, Zeb,’ zei ze hartelijk, terwijl ze de conciërge nu ook weer de hand schudde. ‘Heb je er zin in?’ Ze kon zich de voornaam waarmee hij zich had voorgesteld nog goed herinneren omdat ze hem zo typisch vond. Toen ze ernaar vroeg, zei hij dat hij zich liever niet bij zijn volledige voornaam liet noemen, maar dat Zeb acceptabel was. Dus zodoende.

‘Zoals altijd,’ grijnsde hij. ‘Ik ben heel benieuwd hoe je het gaat doen! Nico kan wel een puinruimer gebruiken.’

‘Ja, is dat zo?’ Sasha keek hem nieuwsgierig aan. Richard en Jos hadden over de telefoon niets dan lof voor de directeur gehad, maar de conciërge van een school had toch vaak een unieke kijk op bepaalde zaken.

Zeb loodste haar mee naar de conciërgeloge om haar de kopieerpas, sleutel-tag en andere spullen te geven die ze nodig had. ‘Nou, Nico is een beste vent,’ begon hij, ‘maar chaotisch is hij wel. En hij neemt veel te veel op zijn schouders. Allemaal uit enthousiasme en liefde voor het vak, begrijp me niet verkeerd, maar je moet je eigen grenzen kennen, hè. Anders loop je met je kop tegen de muur.’

Ja, dat klonk haar als Nico de Bot in de oren. Toen ze hem vijftien jaar geleden had leren kennen, was hij muziekdocent hier op school geweest. Hij had altijd allerlei wilde plannen met zijn klassen gehad, maar de helft was praktisch onuitvoerbaar, werd hem stelselmatig gezegd. In zijn hoofd had hij al allemaal “School of Rock”-dingen bedacht, maar wat in de film gebeurde, kon op scholen in de praktijk vaak helemaal niet.

Daarom was Sasha blij verrast geweest om te zien dat de school inmiddels een aangrenzend gebouw erbij had gekregen en dat zich daar een heuse theaterzaal bevond. De school zette al een paar jaar musicals op de planken en ze hadden er zelfs een speciale theaterdocente voor aangetrokken. Ze had begrepen dat Nico weleens meezong in die producties. Het was hem na al die jaren dan toch gelukt om meer met theater en muziek op school te doen, al was het dan niet meer als leraar.

Zeb van Zanden gaf haar een envelop met alle spullen die ze nodig had. Sasha voelde zich bijna een bedrieger toen ze de sleutel van Nico’s kantoor overhandigd kreeg, want zij hoorde daar in feite niet. De ruimte bevond zich aan de andere kant van de aula, midden in het levendige verkeer van de plek waar alle leerlingen zich in de pauze verzamelden. Ook dat vond ze wel iets voor Nico: dat hij met zijn benen midden in de realiteit van school bleef staan en binding met de leerlingen behield. Hij gaf al jaren geen les meer, maar hij wilde niet in een of ander rustig kantoor worden weggestopt waar niemand

hem zou storen. Links en rechts van de deur zaten plafondhoge, brede glazen ramen, waardoor iedereen hem de hele dag aan het werk kon zien. Hij kon op die manier tevens een oogje op het reilen en zeilen van de school houden.

‘Nou, succes vandaag,’ wenste meneer van Zanden haar. ‘Ik zie je straks bij de vergadering.’

Sasha liep naar de overkant en opende de deur van het kantoor dat tijdelijk van haar zou worden. Eenmaal binnen zette ze met een plechtig gebaar haar handtas op het bureau. Er stonden nog allemaal spullen van Nico: ingelijste foto’s, een redelijk fris ogende cactus en een pennenbakje met allerlei ludieke balpennen. Ze kon zich herinneren dat hij die toen ook al spaarde en dat leerlingen aan het eind van het jaar weleens grappige pennen voor hem kochten. Blijkbaar was de traditie voortgezet – of had hij ze van voorgaande jaren bewaard, want hij gaf dus geen muziekles meer.

Sasha ging in de bureaustoel zitten, streek de rok van haar mantelpakje glad en trok haar jasje wat rechter. Haar blik zwierf naar de foto’s. Er was er een van Nico in een kostuum van de musical *Cats*, waarin hij *Old Deuteronomy* had gespeeld. Door de schmink was hij bijna onherkenbaar. De foto ernaast was van het eindejaarsgala, waarin hij met een stralende lach en strak in het pak naast twee andere docenten stond die ze zo snel niet herkende.

God, hij was nog steeds zó aantrekkelijk. Ze had ergens gehoopt dat hij dik, grijs en uitgezakt zou zijn geworden en ze niets meer zou voelen als ze hem aanschouwde, maar nee: zo te zien had hij goed voor zichzelf gezorgd. Nou ja, grijs was hij inmiddels wel, maar het stond hem goed. Zijn rijzige gestalte zag er autoritair uit op de foto. In het glas van het fotolijstje zag ze haar eigen rode haar en groene ogen weerspiegeld, en ook de blos die er op haar wangen stond. Verdomme.

‘Goeiemorgen!’ hoorde ze op dat moment een enthousiaste stem vanaf de deur komen. ‘Zit je stoel lekker?’

Ze keek op van haar mijmering en zag een man in de deuropening staan die ze uit het smoelenboek herkende dat ze eerder die zomer had ontvangen: dit was Richard van Houten, de bovenbouwconrector. Zijn donkerbruine haar, dat een beetje grijsde aan de slapen, was kortgeknipt en zijn blauwe ogen keken haar vrolijk aan. ‘Richard, hoi!’ riep ze uit. ‘Kom binnen. Wil je koffie?’ Ze sprong op en liep naar het koffiezetapparaat, dat Nico in de hoek van zijn kantoor had opgesteld. Er stonden een hele doos Nespresso cupjes, suikerzakjes en een pot koffiemelkpoeder naast.

‘Ja, lekker,’ zei hij. Hij nam plaats op een van de stoelen aan de vergadertafel die zich aan de andere kant van de ruimte bevond. ‘Jos is ook onderweg, die wil graag koffie verkeerd.’

Even later was “het bestuur” compleet en namen Sasha, Richard en Jos de zaken door die ze straks in de vergadering wilden bespreken. Dit jaar zou de inspectie een aantal keer langskomen en hoewel ze altijd goede resultaten op deze school hadden, wilden ze er toch voor zorgen dat ze zo goed mogelijk uit de verf kwamen tijdens die bezoeken. Dat wilden ze dus ook aan het lesgevend personeel meegeven.

‘We hebben best wat nieuwe influx qua leraren, waaronder jij,’ merkte Richard op.

Het afgelopen schooljaar was Klaas Freriks met pensioen gegaan, dus die zou ze niet meer als collega hebben. Klaas was destijds haar stagebegeleider geweest en dat had hij goed gedaan, dus Sasha vond het jammer dat ze niet met hem zou samenwerken. Ze nam nu juist een aantal van zijn uren over. ‘En Guillaume Montgolfier is ook al weg, zag ik,’ zei ze.

‘Ja, al een paar jaar. Yvonne Brandsma heeft hem vervangen. Die hele Franse vaksectie is nu superjong. Volgens mij ben jij de oudste met je zesendertig jaar,’ grinnikte Jos.

‘Ik ben graag de dinosaurus van de groep,’ zei Sasha droog. Ze bladerde door het smoelenboek om te zien wie haar naaste collega’s voor het vak

Frans zouden worden: Yvonne Brandsma, Isa van Doornbosch en Tristan de Rooij. Allemaal jonkies, inderdaad.

‘Nou, zullen we maar eens naar de aula gaan dan?’ Richard stond op en klapte verheugd in zijn handen. ‘Ik zag al heel wat mensen binnenkomen.’

Door de vergadering met haar twee conrectoren had Sasha niet eens opgelet wie er zoal de aula waren binnengedruppeld, maar toen ze met zijn drieën naar buiten liepen, zag ze dat Richard gelijk had. De aula stond vol met bruinverbrande, kletsende mensen die allemaal vakantie verhalen met elkaar uitwisselden onder het genot van een kopje thee of koffie, die ze bij de kantinebalie konden halen.

Sasha haalde diep adem en glimlachte vriendelijk toen ze de mensenmenigte instapte om hier en daar een praatje te maken voor ze achter de microfoon zou plaatsnemen. Ze zou hier zes maanden schoon schip maken, goed naar het beleid van de school kijken en dan weer plaatsmaken voor Nico, de échte directeur. Ze zou hem tijdens dat proces ook niet spreken, want hem was uitdrukkelijk gezegd dat hij zich niet met de school mocht bemoeien nu hij met een burn-out thuis zat. Ze wist eerlijk gezegd niet eens of hij wel wist dat zij deze plek had ingenomen. Ze had in elk geval zelf geen initiatief genomen om die informatie met hem te delen.

Wat in het verleden was gebeurd, moest ook maar in het verleden blijven.

HOOFDSTUK 2

2009

Met een groeiend gevoel van wanhoop keek Sasha naar de puinhoop voor zich. Het huilen stond haar nader dan het lachen. Ze had deze les zó goed voorbereid, maar klas 4H1 had duidelijk heel andere plannen dan in het Frans discussiëren over de inauguratie van de eerste zwarte president in de geschiedenis van Amerika. Het belang van Barack Obama was duidelijk volledig aan ze voorbij gegaan.

Pal voor haar neus zaten twee leerlingen te lachen en kletsen. Twee rijen achter hen had een meisje haar MP3-speler op tafel gelegd en aan een of ander boxje gekoppeld, waardoor er nu hiphopmuziek door het lokaal tetterde. Ze had er al twee mensen uitgestuurd, maar dat leek gewoon helemaal niet tot deze barbaren door te dringen. Ze kon toch niet de hele klas wegsturen?

‘Juf!’ riep Gino brutaal dwars door de klas, terwijl hij naar Ajay naast zich wees. ‘Die klojo heeft m’n iPhone gepakt!’

Sasha knipperde met haar ogen en keek Gino in paniek aan. Ze had het donkerbruine vermoeden dat Gino meer van zijn nieuwe smartphone dan

van zijn vriendin hield. Dat apparaat was poepduur. Het feit dat Ajay dat ding had afgepakt was helemaal niet goed. Straks had ze hier een knokpartij in het lokaal...

Waarom, oh wáárom had ze tegen Klaas gezegd dat ze best een ochtend alleen de lessen kon draaien omdat hij een belangrijke afspraak had? Ze had hier niet goed over nagedacht. Ze wist al dat 4H1 een vreselijke klas was. Klaas kon ze zelf amper onder de duim houden.

‘En nou allemaal luisteren!’ brulde ze door het lokaal. ‘Ajay, kom nú hierheen met die telefoon van Gino.’

‘Welke telefoon van Gino?’ vroeg Ajay met uitgestreken gezicht. ‘Ik heb niks, hoor.’

Sasha balde haar vuisten. Ze opende haar mond om de jongen van repliek te dienen, maar op dat moment ging de deur open.

De muziekleraar die Sasha eerder al in de docentenkamer van een afstandje had bewonderd, stond met een vertoornd gezicht op de drempel.

‘Wat ís dit?’ bulderde hij.

De klas was op slag muisstil. Het was bijna komisch te noemen als het niet zo diep triest was.

‘Niets, meneer,’ mompelde Gino. ‘We gingen net beginnen.’

De blik van Nico de Bot gleed naar de klok boven het bord. ‘Zozo, na tien minuten al? Dan hebben jullie er zin in.’ Hij beende het lokaal in en kwam naast Sasha staan. Ze maakte bijna een zenuwachtig sprongetje toen hij een hand op haar schouder legde. ‘En dat uitgerekend bij mevrouw Frankema,’ voegde hij er op dreigende toon aan toe.

‘Hoezo, uitgerekend bij mevrouw Frankema?’ herhaalde Gino uilig.

Sasha onderdrukte de neiging om Nico dezelfde vraag te stellen. Net alsof zij zo bijzonder was. Ze was gewoon een overwerkte stagiair met nul overwicht.

Nico de Bot fronste zijn wenkbrauwen. ‘Jullie weten toch dat ik dit jaar een co-mentor toegewezen krijg?’ vroeg hij aan de klas. ‘Ik kan jullie echt niet

in mijn eentje begeleiden. Dat is veel te veel werk. De hele archiefkast op de administratie puilt zo'n beetje uit door alle dossiers die er over jullie zijn.'

De blikken van de leerlingen zwierven naar beneden en er viel een beschaamde stilte in het lokaal.

'Ik had jullie vanmiddag tijdens de muziekles willen vertellen dat mevrouw Frankema jullie co-mentor wordt,' vervolgde Nico. 'Maar als ik het zo hoor, hebben jullie het nu al bij haar verbruid. Dat wordt straks een leuke ouderavond, mensen.'

Sasha voelde hoe ze langzaam rood werd. Wat stond deze man te doen? Ze had geen idee waar hij het over had! Had ze soms een of andere belangrijke email gemist?

Nico liep naar het bureau en pakte daar het klassenboek vanaf. Hij sloeg hem open naar de eerste bladzijde en pakte met een dramatisch gezicht een pen uit zijn borstzakje. In een flits zag Sasha dat er een plastic figuurtje aan de bovenkant zat. Was dat nou Pokémon?

'Ik zet mevrouw Frankema nu meteen in jullie klassenboek als tweede mentor,' zei hij streng. 'Zodat jullie het niet vergeten. Valerie! Waarom staat er voor deze week nog helemaal geen huiswerk in het boek? Jullie hebben toch net al Duits van meneer Akkermans gehad?'

'Ja meneer,' mompelde Valerie, die inmiddels haar hiphopmuziek had uitgezet. 'Ik wilde het er in de pauze in gaan zetten.'

'Dat moet meteen,' wees Nico haar terecht. 'Heb ik je voor niets als klassenvertegenwoordiger aangewezen, soms?'

'Nee, meneer.' Valerie leek wel twintig centimeter te krimpen onder de donderpreek.

'Goed. Zet het er meteen in.' Hij deponeerde het boek op haar tafeltje. 'En dan wil ik nu geen enkele ongein meer meemaken. Frans is een belangrijk vak en mevrouw Frankema is nog jong, dus die geeft gewoon heel leuke lessen. Net als ik.' Nu kroop er toch een toon van humor in zijn stem en de

leerlingen grinnikten aarzelend. Nico draaide zich naar haar toe. ‘Waar ging je het vandaag over hebben?’

Sasha opende haar mond, maar bedacht zich toen. ‘Dat mag Ajay in het Frans aan u uitleggen,’ zei ze op bijna triomfantelijke toon. Ze keek de leerling streng aan.

‘Oh! Ehm...’ Ajay kreeg een rood hoofd. ‘*Il s’agit de... uhm, Barack Obama.*’

‘*Très intéressant!*’ vond Nico, die verbazend mooi Frans bleek te kunnen spreken. ‘Dan zou ik maar goed opletten. Tot later vandaag, beste mensen.’ Hij gaf Sasha nauwelijks merkbaar een knipoog. ‘En *bonne chance*, jij. Succes.’

‘Da... dank je,’ stotterde Sasha. Ze probeerde Nico niet na te staren toen hij de deur uitstapte en de stemming die nu in de klas heerste zo goed mogelijk vast te houden, maar nadat Ajay Gino’s telefoon had teruggegeven, ze in doodse stilte haar verhaal had kunnen doen én de klas braaf aan het werk ging met een opstel in het Frans over Obama, kon ze het toch niet laten haar email uit te pluizen. Nee, ze had geen enkele correspondentie van Gijs Lamberts, de directeur, gehad, en ook niet van Nico zelf.

Op de website van het Thorbecke College surfde ze naar de pagina met personeelsleden. Daar stond een smoelenboek van alle leraren. Nico stond onder het kopje *Muziek*, samen met Saskia van Oudshoorn, een al wat oudere vrouw die voornamelijk in de onderbouw les gaf.

Ze staarde naar zijn donkerblonde haren, baardje en vrolijke, blauwe ogen. Op de foto was niet zo goed te zien hoe imposant hij was, maar dat wist ze nog goed: hoe zijn rijzige gestalte meteen haar aandacht had getrokken toen ze voor de eerste keer de lerarenkamer was binnengestapt en ze hem daar had zien staan, terwijl hij uit volle borst een verjaardagslied ten gehore bracht voor de directeur. Hij had een soort diepe bariton die niet zou misstaan in een operavoorstelling. Nico was die ochtend gekleed geweest in een vale

spijkerbroek en een strak, zwart T-shirt dat zijn brede schouders goed liet uitkomen. Hij zag er mannelijk en kwajongensachtig tegelijk uit.

Klaas, die naast haar liep, had een beetje laatzinnig gezegd: ‘Oh, dat is Nico de Bot van de sectie muziek. Die kerel moet zich altijd zo aanstellen.’ Klaas Freriks was zo’n beetje de nuchterste vent van het noordelijk halfmond, dus Sasha kon zich de opmerking goed voorstellen, maar zij kon haar ogen niet van de zogenaamde “aansteller van de sectie muziek” afhouden. Ze had, als ze heel eerlijk was, wel een ding voor oudere mannen. Tijdens haar studie had ze nooit veel opgehad met brallerige corpsballen en des te meer met wat kalmere, oudere medestudenten. Ze had een tijdje een relatie gehad met een negenentwintigjarige vierdejaars op de UVA, maar dat was sinds een paar maanden uit.

Door hier en daar nonchalant rondvragen was ze erachter gekomen dat Nico tweeëndertig was en al een paar jaar op het Thorbecke College werkte. Ze had ook gehoord dat hij een vaste relatie had, dus ze had zich meteen voorgenomen om hem maar uit haar hoofd te zetten.

Tot nu, dan. Ze moest er natuurlijk zo snel mogelijk achter komen waarom hij haar in vredesnaam had gepromoveerd tot co-mentor van 4H1, de kloteklas.

HOOFDSTUK 3

2009

Toen het pauze was, spoedde Sasha zich meteen naar de lerarenkamer. Ze had maar een halfuur en in dat halve uur wilde ze graag haar twee boterhammen met hagelslag verorberen en Nico aan de tand voelen.

Het was er een drukte van belang. Al wat langer waren de docenten aan het klagen dat er eigenlijk niet genoeg zitplekken in de lerarenkamer waren als iedereen zijn pauze daar wilde doorbrengen. Gijs Lamberts had beloofd er wat extra tafels en stoelen bij te laten zetten, maar die waren nog niet gearriveerd. Nico stond met een mok koffie in zijn handen naast het keukentje, want ook hij kon zo te zien geen plek vinden.

‘Hé,’ zei ze verlegen toen ze eenmaal naast hem stond. ‘Mag ik je wat vragen over dat eh, co-mentorschap?’

Nico keek haar plagend aan. ‘Ja. Maar aangezien we allebei nergens kunnen zitten, stel ik voor dat we even naar mijn lokaal lopen.’ Hij keek hoofdschuddend om zich heen. ‘Als ik hier directeur was, zou ik er wel voor zorgen dat we genoeg stoelen hadden.’

Sasha schoot in de lach. ‘Het lijkt me wel tamelijk essentieel, ja.’

Nico wierp haar een brede grijns toe. ‘Zonder goed uitgeruste leraren geen goede school, hè. Kom, laten we gaan.’

Ze knikte en volgde hem naar buiten. Natuurlijk wist ze door haar stiekeme obsessie voor deze man allang waar zijn lokaal was, maar ze deed net of hij haar de weg moest wijzen.

Op de gang van de tweede verdieping knalde ze zowat tegen een bruinharige, stuntelige jongen aan die het tekenlokaal uitkwam en met een grote tekenmap stond te hannesen.

‘Oh, sorry,’ brabbelde ze.

‘Geef niet.’ Hij grijnsde. ‘Jij loopt hier toch ook stage?’

‘Ja. Jij ook dan?’ Ze keek hem verbaasd aan, want ze had hem nog niet eerder gezien en hij zag er zo jong uit.

‘Ik ben deze week pas begonnen. Ik heet Martijn van Vliet.’ Hij grimaste. ‘De kunstacademie had weer eens chaos en ze konden pas deze week een plekje voor me vinden voor de laatstejaarsstage. Maar ik loop dus stage bij kunstgeschiedenis en tekenen. Jij bij Frans, heb ik gehoord van de directeur?’

‘Ja, klopt.’ Ze gebaarde naar Nico, die al was doorgelopen. ‘Ik moet even met hem een overleg plegen, maar ik zie je later nog wel. Stagiaires moeten elkaar steunen! Wij zijn de enige twee dit jaar, geloof ik.’

‘Helemaal mee eens.’ Zijn bruine ogen sprankelden. ‘Tot later dan.’

Sasha liep snel door en volgde Nico het muzieklokaal in. Hij zette zijn mok met koffie op zijn bureau en draaide zich naar haar toe.

‘Ik ben dit jaar mentor van 4H1,’ begon hij. ‘En ik weet hoe vreselijk ze zijn.’

‘Oh.’ Ze staarde hem verbaasd aan. ‘Nou ja, ik wilde het eigenlijk niet zó zeggen, maar ze zijn inderdaad wel, eh, bewerkelijk.’

‘Het zijn teringlijers,’ vatte Nico summier samen, waardoor ze in een zenuwachtige lach schoot. ‘En ik weet dat je het moeilijk hebt. Niet alleen met 4H1.’

Ze voelde langzaam een blos over haar wangen trekken. ‘Oh,’ zei ze bedremmeld. ‘Zei Klaas dat?’

‘Nee. Leerlingen in een aantal klassen hebben het over “de nieuwe van Frans” en volgens mij lusten ze je rauw.’ Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Het is ook niet makkelijk. Dit is keihard werken en iedereen die net start, loopt tegen dingen aan.’ Hij glimlachte naar haar. ‘Maar wat enorm helpt, is als je mentor van een groep wordt. Je krijgt een andere band met leerlingen, ze respecteren je meer én ze weten dat je hun ouders regelmatig spreekt. Ik dacht, laat ik je een handje helpen.’

‘Oh. Oké.’ Sasha voelde tranen in haar ogen omhoogkruipen. Dus er werd over haar geroddeld. Die kinderen vonden haar een slappeling die geen orde kon houden. Maar ze deed zó haar best! Ze gebruikte alle tips die ze bij pedagogiek had geleerd. Ze luisterde naar Klaas en zijn wijze raad. Ze droomde elke nacht over school en orde houden, verdomme.

Op de achtergrond hoorde ze Acda en de Munnik op de radio hun droevige liedje “Lopen tot de zon komt” zingen en dat maakte de hele situatie op de een of andere manier nog pijnlijker.

‘Hé.’ Nico keek haar geschrokken aan. ‘Niet huilen. Ik bedoel het echt goed.’

‘Ik huil niet,’ snufte ze koppig.

Hij stak woordeloos zijn hand naar haar uit en veegde een hete traan van haar wangen. ‘Je staat niet zo in contact met je eigen emoties, geloof ik,’ zei hij zacht.

Geschokt staarde ze hem aan. Zijn vinger gleed in een voorzichtige streling over de huid van haar gezicht en ze kon het niet helpen: ze voelde hoe ze begon te blozen.

Waarom stond hij zo dichtbij?

Nico keek haar ook enigszins bedremmeld aan. ‘Sorry,’ mompelde hij, voordat zijn blik een fractie van een seconde naar haar lippen schoot. Die

lippen waren een stukje vaneen geweken toen hij die traan van haar wang had geveegd.

Sasha zette een stapje achteruit. ‘Oké, dus ik huil wel degelijk, maar dat snap je toch wel?’ begon ze onsamenhangend te kletsen. ‘Ik heb het idee dat ik alles fout doe. Ik ben een slechte docente. Misschien kan ik dit wel helemaal niet.’

‘Natuurlijk kun je het wel.’ Nico ging op de rand van zijn bureau zitten en nam daarmee godzijdank wat afstand van haar, want ze werd doodzenuwachtig van hem. Nu hoefde ze tenminste ook niet zo naar hem op te kijken. Hij was bijna een kop langer dan zij. ‘Maar niet binnen een jaar. En misschien ook niet binnen twee jaar. Je moet volhouden en ik wil je graag helpen.’

‘Ja.’ Sasha knikte kordaat. ‘Oké. Ik wil graag samen met jou mentor zijn. Wat houdt het in?’

‘Dat je bij het mentoruur komt zitten,’ legde Nico uit. ‘Dat is vandaag het zevende uur, dan ben je vrij. Ik heb je rooster al gecheckt, dame.’ Hij grijnsde.

‘Dat kan ik doen.’ Ze glimlachte ongemakkelijk. ‘Maar is dat niet heel lastig voor jou? Ik neem aan dat je een eigen werkwijze hebt.’

‘Ja, en ik verwacht dat je gewoon alles doet wat ik je beveel,’ antwoordde hij met een lach in zijn stem. ‘Uit dankbaarheid voor mijn hulp.’

‘Dat lijkt me nogal een disfunctionele dynamiek,’ grinnikte ze, al had ze er meteen spijt van dat ze het gezegd had toen de woorden haar mond uit waren, want zijn wangen kleurden ineens verdacht rood.

‘Nee, je mag zelf ook wel ideeën inbrengen,’ zei hij snel. ‘Zie ik je het zevende uur in dit lokaal? Dan vertel ik 4H1 dat we dit vanaf nu samen gaan doen en dan moeten ze zich wel gaan gedragen, geloof me maar.’

‘Is goed.’ Sasha beet op haar lip. ‘Ik moet nu eigenlijk een beetje opschieten, want ik moet mijn boterhammen nog eten en ook nog naar de wc.’

‘De uitdaging voor elke leraar,’ zei hij plechtig. ‘Tot straks, Sasha. Geniet van je lunch.’

Voordat ze weer zou gaan blozen, schoot ze het muzieklokaal uit. Er waren leerling-wc’s op deze gang en daar dook ze van de weeromstuit meteen naar binnen, al waren die vaak bedroevend vies.

In de spiegel staarde ze zichzelf aan. Verdomme, waarom deed ze zo spastisch met Nico in de buurt? Dit moest nu meteen ophouden. Dit ging helemaal nergens heen!

Met een zucht dook ze een wc-hokje in om snel een plasje te plegen en daarna weer naar beneden te lopen om thee te halen en haar boterhammen te eten. Ze had hierna nog een lesuur te gaan voordat ze bij Nico zou moeten aanhaken en godzijdank zou Klaas dat uur gewoon zelf draaien terwijl zij hem moest observeren.

Ze zat achterin het lokaal, waar ook een aantal werk-PC’s stonden voor de leerlingen, en ze maakte braaf aantekeningen in een Word-documentje over Klaas’ didactische methodes. Haar blik gleed af en toe naar Internet Explorer. Ineens wilde ze wanhopig graag op Hyves checken of Nico daar een profiel had. Zo oud was hij nog niet; hij zou toch wel op Hyves zitten? Misschien moest ze gewoon tienduizenden foto’s van hem bekijken waarop hij gelukkig stond te stralen met zijn vriendin, zodat ze hem uit haar hoofd kon zetten.

Sasha wierp een snelle blik op Klaas. Hij had de klas aan het werk gezet en zat nu achter de PC zijn mail te checken, waarschijnlijk. Daar waren toch geen aantekeningen over te maken. Met kloppend hart ging ze naar Hyves. Natuurlijk logde ze niet in op haar eigen profiel, want dan zou Nico straks nog kunnen zien dat ze hem bekeken had. Paranoia was in dit geval noodzakelijk, vond ze.

Er bleken maar twee Nico de Bots te zijn in Nederland en een van die mannen was dé Nico. Sasha zag dat hij niet veel met zijn profiel had gedaan; het had alle saaie standaardinstellingen en hij had zelfs geen profielfoto; de